

Fľaša padajúca na zem ktorá privodila do inak ticho stenajúcej izby hluk rozbitých črepín vzbudila moju pozornosť.

JEDNA IZBA

Bolesť ktorú som zažíval pokiaľ som mojim očiam doprial svetlo bola zanedbateľná s porovnaním zo šokom ktorý som dostal po zbadaní izby v ktorej som sa ocitol. Na moje zdesenie, nebol som v nej sám. Podivný tlstý muž - pravdepodobne priateľ ktorého sme si sem cestou doniesli so sebou bol nahý a rozvalený na roztrhanom gauči tvárou smerom na dol. Dýcha ešte? Toť moja prvá reakcia po extrémne krátkom ale o to silnejšom šoku. Nahý muž zachrnel. To mi ako odpoveď zatiaľ postačilo. No starý roztrhaný gauč nebolo to jediné roztrhané a voľne poflakujúce sa v miestnosti. Okrem nahého muža ktorého meno mi bohužiaľ vyšumelo z hlavy - pravdepodobne po tom množstve opiátu a neškodného alkoholuskonzumovaného pár hodín späť - miestnosť skrášľovalo kompletne rozlámaný z hrubého skla poskladaný stolec, televízor v ktorom bol uprostred zapichnutý - áno priamo v obraze - rozlámaný ovládač a v neposlednom rade obrazy ktoré pravdepodobne pred pár hodinami pyšne sa upínajúce na stenách, no v tomto chaotickom rannom čase rozlámané po pod mojimi nohami.

Zrovna som bol myšlienkami niekde uprostred včerajšej noci a pri tom paralelne sa čudujúci koľko črepov sa mi popod nohami naskytlo, do miestnosti prišiel muž. Muž ktorému som, ešte v tom čase, nevedel prísť na meno. Rozpínal ruky, zíval a výraz tváre za neho kričal „JEBNI MINECH SA PREBERIEM!“ Ani nevieš milý čitateľ ...ako veľmi rád by som to spravil. Bez kúska reči a očného kontaktu priamo a zahladený tou jeho tupou tvárou, chlapík si sadol vedľa mňa. Po minúte ticha v ktorom sme si obaja pokúšali zrovnať naše značne rozutekané a pri tom v litroch liehovín namáčané myšlienky do jednej ustálenej a zrozumiteľnej vety, nahý muž na gauči znova zachrochtal. Nebudem ta čitateľ, nech si ktokoľvek zdržiavať. Ten muž, chlapík z rozutekaným ksichtom sediaci vedľa mňa bol Pi alebo Chlapík Pi. To čo v tomto príbehu Pi alebo Chlapík Pi robí a čo to vlastne za toho bastarda ten Chlapík Pi alebo Pi je, to mi dovoľ, nechám ešte zahalené rúškom nášeho malého ópiového dymu.

„Čo s ním spravíme?“ Nastalo chvíľu ticho. „Hm?“ Znova sa ozval Chlapík Pi a tesne potom začal smrkať do tielka čo mal na sebe. Myslím,.. myslím že som na ňom zahliadol ešte kúsok grciek keď som sa na neho vyjavene pozeral. „S kým?“ Slušne som mu odpovedal len či si vysmrkal nos plný - ako to iste poznáš čitateľ – soplí. „S tým chlapom čo práve teraz ciká na Rodrigézou obľúbený gauč.“ V prvom rade, ten nahý chlap fakticky štal na Rodrigézou obľúbený gauč a v rade druhom, v tej chvíli som nemal ani len šajn kto to kurva ten skurvenýRodríguez je.

„Ten magor sa vážne poštal Pi! Čo s tým kurva do prdele budeme teraz robit?!“ Chlapík Pi alebo Pi sa pozrel vyjavene na moju ešte asi stále červenú tvár a pomaly a s klúdomtoho skurvenéhoangličana začal svoj monológ s ktorým si sa ty milý čitateľ nemal ešte kedy zoznámit.

„Len čisto teoreticky Adam. Tak sa voláš Nie? Alebo? ...Tak si sa mi včera v noci predstavoval nie?...Ale k podstate veci. Ten sráč ktorý práve teraz štal na obľúbený gauč nášeho priateľa RodrigézaDePhlippapa, známeho to módneho návrhára domu módy FiascoDeGumma a ako to my jeho poddaný zadkolízači a jeho osobná kráľovská garda...“ A presne v tomto momente sa to stalo. Chlapík Pi vyskočil na už aj tak rozlámaný a z hrubého skla poskladaný stôl a začal imitovať niekoho kto pravdepodobne nejestvuje a koho si ten chudák poskakujúci na hromade črepín a ktorému z nôh ktorými poskakuje na hromade tých istých črepín o ktorých som písal pred chvíľou tečú potoky krvi, iba predstavuje vo svojej pomätenej a alkoholom plus drogami opojenej hlave.

Pi začal robiť bordel. Najudivujúce na tom všetkom, na tejto pre mňa chaotickej scénkebol ale nahý chlapík bez mena stále driemajúci na roztrhanom a teraz už aj poštatom gauči priateľa RodrigézaDePhillippapa. Aj cez Pi – ho bújné imitovanie neexistujúceho a do istej miery značne v jeho hlave vytvoreného imaginárneho priateľa, aj cez hluk dookola sa stále rozbíjajúcich vecí, a potom už aj cez moje šialené upokojujúce metódy slúžiace na upokojenie môjho vyvádžajúceho partnera, nahý tlstý muž bez mena tvárou smerom nadol stále hovel ležiaci na poštatej pohovke pána DePhillippapa.

Pár hodín na to sedíme s Pi-om na našich miestach v tomto príbehu. Nevinne a obydvaja pozeráme na naháča na gauči. Nemali sme pojem o čase ale typujem mohlo prejsť najviac pár hodín, päť...možno. Normálni ľudia, nie ako my, normálni ľudia práve teraz niekde vonka na Manhattene napríklad, jedia psa, varia mačku, hrajú sa pri tom s deťmi. Nie ako my. Nie sú ako my. No kto sme to vlastne my? Choré alkoholom opojené hlavy sediace v tme našich vlastných životov? Dvaja bezbožný starci na konci všetkých kľukatých ciest nazývaných život? Alebo len dvaja náhodne vybraní ľudia sledujúci vlastnú a bezbolestnú skazu? Napoviem ti milí čitateľ, nie je to ani to prvé ani to druhé. Pi –ovagrcka ktorá vyšla z jeho úst ba priam rýchlosťou zvuku – v tomto prípade Pi – ovho kvílenia – dopadla na zem - rozfrckala sa o podlahu a zajebala mi šaty. „Kúrvaa.... do materinej ...“ ... Spustil som sprškudnosť nechutných vulgarizmov až pokiaľ... Naháč na Rodrigézovom gauči spatril svetlo tohto poondiateho rána, obeda alebo pozdneho odopoludnia.

Nahý tlstý muž bez mena zjavne zatiaľ stratený v našom príbehu sa pomaly no o to chaotickejšie a pri tom mĺkvo rozhlíadal po našej hostujúcej izbe - zatiaľ si nás dvoch z Pi-om nevšímajú. Ja a môj dogrcaný partner sme pri tom čakali strpnutý na pohovke na ktorej som sa pred pár hodinami prebral nepamätajúc si takmer nič z môjho predchádzajúceho života. Márne som čakal vysvetlenia a pochopenie od naháča s ktorým sa práve naše očné bulvi stretli. Z nepopísateľným krikom, tlstá postavička začala vystrájať - kričal, driapal a popri tom spadol z poštatého gauča - ako iste - nášho priateľa DePhillippapa. Jeho malé prirodzenie skoro zakrývajúce jeho veľkým bruchom mňa a môjho priateľa Pi - ho značne vyvodilo z miery ako naschvál v tej chvíli keď už sme čo to – nejaké tieukľudujúce slová – mali na jazyku. „Čo tu ...čo tu...“ Habkal medzi neustálym krikom ktorý začínal pomaly no o to istejšie liezť na nervy. „Sme tu v miery starý kamoš. Len pokoj. Ponúkni sa nejakým mäsom a údenou šunkou pokiaľ nejakú nájdeš.“ Presne toto riekol Pi. Vtedy, v tej izbe keď sa to všetko stalo som tejto vete vôbec nevenoval pozornosť – jednak preto, že som si vtedy myslel že to z Pi –ho vravia drogy, alkohol a iné svinstvá ktoré sme museli skonsumovať počas tej tajomnej minulej noci a jednak preto že to bol proste uletenýmagor akých po svete chodilo stovky. „Čo?... Aké mäso, akú šunku. Tebe včera nestačilo? ...Ale, ale...čo tu ešte kurva robíte?“ Veta a zároveň otázka s ktorou s nami začal konverzáciu naháč pohla mojou myslou. Niečo mi do ucha šeptalo že sa medzi týmito tromi muškietiermi zatvorenými v rozbitej izbe stalo niečo veľmi, veľmi zlé.

Naháč, očividne bez hanby, vstal a znova si - akoby pod návalmi problémov - sadol na poštatý gauč na ktorom preležal celý náš začiatok. Bol zmorený. „Kde je, kde je Richard?“ Do tučka akoby zrazu prenikla všetka hrôza sveta. Lomcovala ním a ubíjala ho v chaoticom strachu. „Kde je Levie srdce?“

„Ja som vedel že je tu nejaký kráľ a že my sme jeho kráľovská garda. Kde sa skrývaš!“ Zahúkal na celú izbu Pi a neprekvapivo - z radosťou v očiach. No v iných očiach už toľko radosti nebolo.

„Ježiši kriste! Ten magor na tom ešte stále fičí? Asi sme mu dali až priveľmi silnú dávku.“ To tlstá postavička. Povedal to naháč zbistra skákajúci na nohy a ja som v tej chvíli vedel že už sme v riti.

„Čože! Čože! Akú dávku! O čom to tu preboha melieš typosratýexibicionista?!“ Musel som reagovať vnímajúc že sme v skutočne veľkej riti.

Chlapík Pi - môj partner- už ale nereagoval. Začal po izbe akoby malé dieťa hľadať Richarda. Kričal a hulákal na celú izbu a až kým v zápetí nezmizol za roh do chodby smerujúcej kuhajzlom – ako som sa neskôr dozvedel.

„Už ste tu nemali, nemali byť. Kde je boss?! Volal Boss?!“ Tlstý nahý chlap sa potil čoraz rýchlejšie akoby čo vstal prebral zo sebou všetky problémy sveta.

No problémov tu bolo naozaj hodne a mne sa začali pomaly vynárať a vracieť detaily do môjho ópium zhúleného mozgu. Začalo mi pomaly blikať. Boss, peniaze, veľká kopa peňazí, útek, náhradný plán.

„Kurva! To je Richard! To je Richard!... Ten dokockovaný mafián ho zabil!“ Kričal na plné hrdlo nahý chlapík hneď potom čo zbadal Pi-ho ako ťahá z chodby ktorá viedla

k hajzlompolonahého, polomŕtveho a ktovie možno aj mŕtveho – v tej chvíli sme to nevedeli – Richarda Levie srdce.

Naháč sa k nemu rozbehol a jeho zdesenie a radosť – neviem posúdiť ktorá z týchto vlastností mu v mozgu prevyšovala – ho donútila skrátiť si cestu k bezvládnemu polonahému, polomŕtvemu a ktovie možno aj mŕtvemu – v tej chvíli sme to ešte nevedeli – Richardovi, cez rozbitý sklenený stolec z hrubého skla poskladaný.

„Čo ste mu to spravili?!“ Kľakol si k telu naháč.

„Našiel som Kráľa. Sedel na hajzloch a trónil.“ Skočil mu do reči značne stále drogami opojený Pi.

„Chceli sme sa s vami len zabaviť! Nič viac! Čo ste mu to spravili?! Láska moja.“

Tu mi to doplo. Cítil som ako mi šíp pretína moje šokom zmorené srdce. Moja alkoholom a drogami po dlhú dobu opojená myseľ mi dopriala osvietenie. Spomienky nech boli akékoľvek si pomaličky hľadali miesto v mojej hlave.

„Vy skurvený gangstri! Nikdy sme vás nemali.. nemali sme vás sem púšťať!“

Na Pi-ovej tvári som to náznakom zbadal, stojac nad gaučom na ktorom som sa pred pár hodinami prebral.

„Vy buzíci! Buzíciskurvený!“ Krik aký spustil Pi už patril jemu. Pi-honechvalne známi krik gangstra ovládajúceho ulice.

Vedel čo nám spravili. Musel si spomenúť tak ako ja. Boli sme v opojení a preto sme boli slepí.

V nasledujúcich chvíľach ku ktorým to všetko pomaličky viedlo sa toho stalo naozaj hodne milí čitateľ. No čo je najdôležitejšie, zazvonil mobil.

Zazvonil mi priamo vo vrecku a keď som ho zobral do rúk a stlačil tlačítko príjem, ozval sa nám známi - no zároveň pokojný - hlas s krutými slovami „Máte tie prachy?“

Hlas patril Bossovi. Volal nám Don Róbert DePhillippapa ktorý nás najal na prácičku ktorá nám ako ináč nie presne vyšla podľa plánu. A keďže sme potrebovali náhradný plán a náhradní úkryt poslal nás sem. K dvom buzíkom.

KONIEC

...No kto mohol vedieť že tískurvenýbuzíci si z nás spravia skurvené štetky.

